

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Люди є, щоб мати радість

Чи ми можемо обрати бути щасливими, незважаючи на життєві обставини? Іноді ми можемо сумніватися, доки не зрозуміємо план Небесного Батька для нас. Легій навчає нас, що має бути протилежність у всьому. Він каже Якову: “Якби не так, ... праведність не могла б існувати” (2 Нефій 2:11). Пізніше Легій навчає, що протилежність є основою свободи вибору. А свобода вибору чи дар обирати—це ключ до Божого плану щастя. Він потім каже: “... люди ... вільні вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей, або вибрати неволю і смерть ... під владою диявола” (2 Нефій 2:27).

Наступні три поради допоможуть нам набутися щастя й радість у цьому житті. У першу чергу ми маємо розуміти своє Божественне походження. У Проголошенні про сім'ю сказано: “Усі люди— чоловіки і жінки—створені за образом Бога. Кожна людина є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків” (“Сім'я: Проголошення світові”).

Можливо, ми не можемо вибрати наше місце у житті, але ми можемо вибрати ставлення, з яким ми сприймаємо наші особисті обставини. Далі слідує три ключі, які дадуть нам змогу вибрати щастя і знайти радість у цьому житті.

По-перше, ми маємо розуміти наше божественне походження. “Сім'я: проголошення світові” навчає: “Усі люди—чоловіки й жінки—створені за образом Бога. Кожна людина є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків ...” Знання про наш спадок і розуміння любові наших небесних батьків, яку вони мають до нас, підтверджують, що ми ніколи не самотні. Навіть, коли ми можемо відчувати себе самотніми, наш Небесний Батько завжди поряд з відкритими обіймами чекає, аби втішити нас. Аби підтвердити Його любов до нас. Аби показати шлях до істинного миру та щастя.

Наступне, як свідчить Легій, ми благословенні даром свободи

вибору. Ми, можливо, не завжди можемо вибрати наші обставини, але ми можемо вибрати ставлення, з яким ми зустрічаємо їх. Ми виберемо підняти голову й дивитися вгору на нашого Небесного Батька. Чи ми виберемо похилити її та дивитися вниз на того, хто хоче, щоб ми були нещасними, як він,— як Сатана,—батько усієї брехні. Багато років тому мій брат і невістка втратили їхню трирічну Дженні у жахливій аварії. Багато хто став би сердитим і розлюченим у таких трагічних обставинах, але ці двоє люблячих батьків вибрали підняти голову й подивитися вгору. Вони знайшли затишок в обіймах свого божественного Батька, який промовляв мир до їхніх душ і, через деякий

Президент Ларрі С. Кечер,
перший радник у президентстві
Східноєвропейської території

Можливо, ми не можемо вибрати наше місце у житті, але ми можемо вибрати ставлення, з яким ми сприймаємо наші особисті обставини.

час, щастя у їхні серця. Незалежно від нашої життєвої долі ми можемо вибрати підняти голову й дивитися вгору на джерело істинного щастя.

Нарешті, Спаситель навчав, що “Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, той знайде її” (Матвій 10:39). Цар Веніямин допомагає нам розуміти настанови Спасителя, навчаючи, що “... коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17). Наша радість збільшиться у цьому житті, коли ми намагатимемося принести радість і щастя у життя інших. Відомий письменник якось сказав: “Щастя подібне до метелика: чим більше ти женешся за ним, тим більше воно втікає від тебе, але якщо ти звернеш увагу на щось інше, воно прийде і м'яко сяде на твоє плече”. Якщо це “щось інше”—інші люди, а наш пошук щастя—це служити і любити, як це робив Спаситель, тоді наші серця будуть постійно сповнені Його любов'ю.

Одного разу, під час служіння Господа, Його учні підійшли до Нього, питаючи: “Хто найбільший у Царстві Небеснім?” (Матвій 18:1). Ісус, поставивши серед них маленьку дитину, сказав: “Коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не увійдете в Царство Небесне!” (Матвій 18:3). Маленькі діти смиренні. Вони легко навчаються. Вони пробачають. Вони знають,

що їхнє щастя приходить від їхніх батьків, які люблять їх. І тому вони постійно звертаються до них, аби отримати мир і щастя. Якщо ми зробимо так саме і звернемося до

нашого Небесного Батька, ми також знайдемо затишок, мир і щастя. Це бажання нашого Батька, щоб ми були щасливими. Тому що Він навчає: “Люди є, щоб мати радість”. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Перемога варта наших зусиль

Ігор Вербенський

Київський Український кіл, Печерський приход

Ялюбив грати у шахи зі своїм другом, але він переїхав у Канаду. Через деякий час він запропонував продовжити грати через застосунок у мобільному телефоні. Є багато спеціальних програм, які надають таку можливість.

Перед тим як зробити хід, гравець має 7 днів на обміркування. Грати можна не поспішаючи, коли з'являється час, обміркувати свій хід, зробити його, а потім очікувати на відповідь суперника. Мені сподобалася ця ідея, і я прийняв її. Але дуже швидко мені стало нудно довго чекати на відповідь суперника. З часом я припинив обміркувати свої ходи і робив їх поспіхом. Погравши так деякий час, я одного разу подивився на дошку і зрозумів, що я у незавидному становищі—супротивник активно атакує, і я скоро можу програти. Це змусило мене замислитися.

Мені було прикро від того, що все так склалося через мою неухильність і поспіх. Я змінив тактику. Мої ходи стали більш обміркованими, але було вже пізно. У найближчий час мені загрожувала поразка. Я напружив усі свої сили, але так і не побачив, що можна було зробити, аби її уникнути. Радість від гри минула, мене охопив відчай.

Коли я майже натиснув на кнопку, щоб здатися, мені у голову прийшла чудова ідея. Я згадав про комп'ютерні програми, які можуть вигравати навіть у чемпіонів світу з шахів. Я вирішив завантажити мою партію у таку програму і подивитися, що вона мені підкаже робити. Перший запропонований мені хід здався дивним, але другий був просто блискучим. Він у буквальному сенсі перевернув хід моєї партії. Тепер я став тим, хто атакує, розбиваючи оборону супротивника,

Ігор Вербенський

і опинився за пару кроків до перемоги. Сум змінився радістю і задоволенням.

Звичайно ж, я зізнався другу, що він грав з комп'ютером, і привітав його з перемогою.

Це була просто шахова партія, але подумки я провів паралель з деякими життєвими ситуаціями і прийшов до наступного висновку.

По-перше, наші неухважність і байдужість до важливих речей можуть привести нас до поразки,

як у мирському, так і в духовному сенсі. По-друге, у ситуації, що здавалася абсолютною поразкою, насправді був вихід, просто я його не бачив. Нам важливо пам'ятати про це. По-третє, є Хтось, Хто знає все. Іноді ми думаємо, що в особливо складних обставинах неможливо знайти рішення, але нам не можна забувати, що ми завжди можемо звернутися до Небесного Батька, Який завжди бачить багато більше, ніж ми.

Господь наказав Нефію побудувати корабель (1 Нефій 17:8), на якому його сім'ї треба було переплисти на інший континент. Це здавалося нездійсненним завданням, але Нефій часто ходив на гору, де запитував у Господа, як йому побудувати цей корабель. Тоді Господь показував йому, де можна знайти матеріали і що треба робити далі. Є багато прикладів того, як люди знаходили вихід з дуже складних ситуацій, завдяки своїй вірі, правильному вибору і послідовним діям.

Я вірю, що Небесний Батько чудово знає, що нам потрібно і як подолати труднощі. Якщо ми будемо звертатися до Нього і якщо ми будемо вивчати Священні Писання, то це проведе нас по всьому життю переможцями. А перемагати нам треба головним чином самих себе. Наша перемога буде в успішному проходженні випробувань, у засвоєнні всіх головних уроків, у нашій

зміні на краще і поверненні до нашої небесної домівки.

Не забудьмо, що Небесний Батько завжди готовий нам допомогти, підказати і підтримати нас, тому що Він дійсно любить нас і піклується як про Своїх дітей. ■

Нехай наші дні пройдуть у служінні Богу

Тетяна Левік

Київський Український кіл,
Печерський приход

Спаситель, звертаючись до Своїх Сучнів, сказав: "Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її" (Матвій 16:25). Як я розумію, духовне послання цього вірша полягає в тій думці, що якщо ми не губимо себе у служінні, то наше життя не наповнюється справжнім сенсом і мало чого варте. Ті, хто живе тільки для себе, зрештою просто духовно в'януть, а не зростають, навпаки, інші, хто багато і щиро служать, зберігають свою душу. "... Я, Господь, ... з радістю шаную тих, хто служить Мені ..." (УЗ 76:5).

Проте, служити ближньому нелегко, але легко знайти виправдання, щоб не робити цього. Тому

іноді ми кажемо собі, що на це нема часу або знаходимо інші причини. Але як я рада, що серед братів і сестер, яких я знаю, є ті, хто є для мене прикладом у плані служіння. Їхні праведні вчинки дають мені силу і надію, що у мене, у моєму служінні, все вийде. Я знаю самовіддану сестру, яка протягом одного недільного дня виступила на причасних зборах, потім провела недільну школу і потім, на зборах сестер, на Товаристві допомоги, провела ще один урок. Її виступи були чудовими, зворушливими й дуже духовними. На моє запитання, як вона змогла все це зробити, вона пояснила, що впоралася з такими обставинами тільки з Божою допомогою.

Чудово, що є хтось дуже сильний, хто може зробити багато.

Але й невеликі кроки дуже цінні. У книзі Учення і Завіти 64:33 говориться: “Отже, не втомлюйтесь у добродійності, бо ви закладаєте основи великої роботи. І з малого виходить те, що є великим”. Тому наші невеликі добрі справи приносять користь і благословення іншим і також допомагають нам зростати духовно.

Усі ми можемо опинитися у такій ситуації, коли нам самим буде потрібна допомога. Одного разу це сталося зі мною. Я готувала

захід для Товариства допомоги, але захворіла. Гадала, що зможу впоратися, однак лікар попросила мене дотримуватися постільного режиму, мій чоловік теж наполягав на цьому. Я змушена була залишитися вдома. Я дуже переживала, що підвела сестер і не змогла, як обіцяла, виступити з духовною думкою, приготувати їжу і допомогти з оформленням залу. Взавши на себе так багато, я зрозуміла що переоцінила свої сили. Захід зривався, але сестри розподілили між собою всі мої обов'язки і відмінно провели домашню академію. Я була дуже їм вдячна!

Старійшина Карлос Х. Амадо, сімдесятник, в одному зі своїх виступів дуже ґрунтовно розповів, що таке служіння і як воно наближає нас до Господа. Служіння—це євангелія Ісуса Христа у дії. “Служіння робить нас сильними у вірі й корисними у Його царстві. ... Доброта, любов, терпіння, розуміння і єдність зростають під час служіння ... Ті, хто служать, завжди будуть прагнути догодити Богові й жити з Ним у гармонії. ... Ті, хто служать, матимуть бажання облагородити, зміцнити, надихнути своїх ближніх; отже, вони знайдуть щось хороше в інших людях, і у них не буде причини або часу на образи. ... Ті, хто служать, завжди будуть мати бажання ділитися тим, що мають і тим, що знають, в усі часи, в усіх місцях і з усіма людьми.

Служіння—це євангелія Ісуса Христа у дії. Доброта, любов, терпіння, розуміння і єдність зростають під час служіння.

Ті, хто служать, матимуть яскраву надію на краще майбутнє навіть у скрутні часи. ... Ті, хто служать, смиренно приймуть своє призначення, визнаючи свої недосконалості, але маючи переконання, що двоє людей зможуть виконати все, що їм запропоновано, якщо одним із цих двох є Бог. ... Ті, хто віддано служать, навіть якщо все виходить не так, як вони сподіваються, не піддаються відразу ж збентеженню, втомі або розчаруванню, оскільки обіцяння мати мир у розумі й провід Святого Духа буде завжди з ними” (Карлос Х. Амадо, “Служіння—божественна риса”, *Ліягона*, трав. 2008).

Ці слова окриляють мене і надихають на справжні дії. Вони наші духовні плоди, які ми приносимо Господу. Президент Томас С. Монсон якось в одному зі своїх виступів нагадав: “Коли ми постаємо перед своїм Творцем, навряд чи нас запитують: “Скільки посад ви займали?” Скоріш за все нас запитують: “Скільком людям ви допомогли?” Насправді ви ніколи не зможете полюбити Господа, доки не будете служити Йому, служачи Його людям” (Томас С. Монсон, “Великі сподівання”, духовний вечір ЦСО, 11 січня 2009, www.lds.org, www.lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2009/01?lang=ukr). Будьмо наполегливі у своєму служінні, і Господь з радістю благословить нас. ■

Заняття сімейною історією благословляють нас

Галина Поліщук

Львівська Українська місія, Луцька філія

Усім людям важливо вести свій літопис і досліджувати свій родовід. Ми прийшли на землю, щоб бути випробуваними і зміцненими у тих знаннях, які ми отримали ще до нашого народження на землі, у сім’ї наших Небесних Батьків. У боротьбі з життєвими випробуваннями, що випали на нашу долю, ми схожі на тендітні деревця, що хияються під поривами вітру. Тому чим глибше йде коріння нашого сімейного дерева, тим більше зміцнюються його стовбур і крона, тим витривалішим воно стає під час бурі. Чим глибше ми досліджуємо наш родовід і виконуємо обряди у храмі за наших предків, тим благословенніші наші сім’ї.

Я пишу ці рядки, спираючись на свій особистий досвід і досвід своєї родини. Всі її члени збирали інформацію з сімейної історії. Наші старші сини, Олександр і Володимир, відслужили на місії повного дня: Саша—у Російській Московській місії, Володя—у Російській Санкт-Петербурзькій місії. Молодший син Богдан зараз служить у Лондонській місії; ми з моїм чоловіком Володимиром служимо місіонерами Служби підтримки FamilySearch. Старші сини

одружились з чудовими доньками Небесного Батька й запечатали шлюби у храмі, у них народилися діти. Наша сім’я щаслива! Зрозуміло, що у нас є труднощі, але ми розуміємо, що долаючи їх, ми вдосконалюємося, вчимося любити всіх людей, любити так, як нас любить Господь.

Я вірю, що завдяки молитвам наших предків ми пізнали істинну євангелію і маємо радість бути учнями Господа Ісуса Христа. Завдяки їм ми живемо. А як ми можемо виявити нашу любов до них? Моя відповідь на це запитання проста—нам потрібно досліджувати нашу сімейну історію. Це наша місія—об’єднувати сім’ї тих, хто за зависою, щоб і вони також могли мати радість.

Коли у моєї матері був день народження (їй виповнилося 80 років), ми зібралися сім’єю, і я познайомила присутніх з можливостями програми FamilySearch, розповівши, як важливо для нас дізнаватися більше про наших померлих родичів. І ще я прочитала їм свої спогади про бабусю Оксану, яку ми з любов’ю називали бабуся Сеня. Дух Іллі відчувався так сильно, що ми всі плакали.

Зліва направо: Володимир, Олександр, Ганна, Володимир (батько), Богдан, Галина

Бабуся прожила нелегке, але праведне і довге життя—92 роки. Вона намагалася завжди допомагати тим, хто цього потребував. Під час Другої світової війни її чоловік, дідусь Йосип, служив, а вона з дітьми, сестрою і своєю мамою намагалася вижити як могли. Це було важко! Вночі, коли світив

місяць, вона за допомогою коняки обробляла землю, щоб зранку, коли зійде сонце, посадити картоплю.

Бабуся Сеня була людиною міцної віри, і Бог завжди допомагав їй. Під час війни до неї у хату зайшли невідомі чоловіки, які запитали: “Ти за кого?” Бабуся відповіла з гордо піднятою головою: “За Бога!” Вожак

групи розлютився і наказав, щоб у них забрали все цінне, а бабусю вбили. Один із солдатів націлився бабусі у голову, яка стояла навколішках і молилася, і натиснув на курок. Але гвинтівка не спрацювала три рази. Тоді він вдарив її з усієї сили прикладом по плечах і сказав: “Ти у Бога щаслива, живи!” Коли чоловіки йшли з дому, один з них, хто йшов останнім, торкнувся її плеча і прошепотів їй на вухо: “Сестро, я тобі під ліжко сховав мішок з одягом”,—і швидко вийшов, щоб інші не бачили цього жесту каяття.

У житті бабусі Сені завдяки її вірі було багато чудес. Гадаю, що її молитвами я і моя сім’я дізналися про істину. Як же ми можемо не виконувати рятівних обрядів у храмі за таких людей, якщо вони покладають на нас свою надію і сповна виливають свою любов.

Чудеса приходять до тих, хто займається сімейною історією. За рідних моєї мами ми виконали обряди у храмі, основувшись на інформації, яку вона пам’ятала. З боку тата у мене не було такої можливості, тому що він помер 30 років тому. Я знала тільки ім’я мого прадіда—Мойсей Юр, дату народження бабусі Варвари, його доньки,—1898 рік і місце її народження. З цими даними я пішла працювати в обласний архів, сподіваючись знайти ім’я моєї прабабусі. Але з’ясувалося, що записи, які були в архіві, закінчувалися 1870 роком,

а мені потрібен був 1898 рік. Що ж робити? Я помолилася і чітко відчувала спонукання від Святого Духа: “Бери те, що є і працюй з цим”. Я замовила книгу з даними 1870 року.

Завдяки тому, що я служу індексатором, я змогла швидко продивитися аркуш за аркушем тієї товстої старовинної книги і ... сталося

чудо. Я знайшла записи про шлюб прадіуся Мойсея і прабабусі Меланії. З архіву я вийшла щасливою, подібно до Нефія, який здобув пластини з латуні із записами свого родоводу. Перед місією наш молодший син мав честь служити своїм далеким родичам, запечатавши їх шлюб на вічність.

Ми живемо в останньому розподілі часів, і на всіх нас покладається велика надія і довіра як минулих так і майбутніх поколінь, тому що ми—та ланка, яка об’єднує їх. Ми з вами не маємо права бути байдужими. Зробіть перший крок, і перед вами відкриються двері у Вічність. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Господь завжди поруч

Поліна Т., 9 років

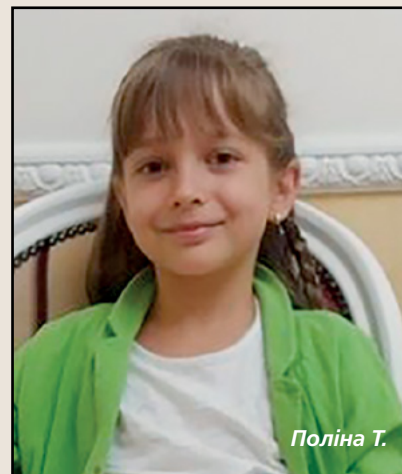
Київський Український кіл, Борщагівський приход

У Священних Писаннях я читала про те, як Ісус Христос ставився до людей. Він був добрим і справедливим до всіх. Ділився тим, що їм було потрібно, зцілював хворих. Мені б також хотілося чинити, як Він.

Недавно зі мною сталася така історія. Разом зі старшим братом ми йшли зі школи додому. Нам треба було перейти через підземний перехід, щоб потрапити на автобусну зупинку. Коли ми туди спустилися, брат витягнув гроші за проїзд у маршрутці й дав їх мені потримати, а сам почав шукати щось у рюкзаку. У той момент я помітила бідно вдягнену

бабусю, яка просила милостиню. Вона виглядала хворою, і я віддала їй ті гроші, які були у мене в руці, щоб вона купила собі їжу і ліки. Побачивши це, брат засмутився, тому що це були всі наші гроші на проїзд у маршрутці.

Ми зателефонували мамі, щоб порадитися, як нам вийти з цієї ситуації. І вона сказала нам, що через те, що ми зробили правильно, Небесний Батько обов’язково допоможе нам вирішити проблему. Коли ми вийшли з переходу, то побачили, що до зупинки підійшов міський автобус, в якому проїзд для школярів безкоштовний, хоча він нам

Поліна Т.

зазвичай у цей час ніколи не траплявся. Ми зраділи, сіли у нього і безпечно доїхали додому.

Тепер я знаю точно, що якщо ми намагаємося бути подібними до Христа у своїх справах, то Небесний Батько радіє і благословляє нас. ■

Час, коли істина відкривається по-новому

Марина Лукашова

Київський Український кіл, Борщагівський приход

У мене була чудова можливість служити в Українській Львівській місії. Це був незабутній досвід, який я б ні на що не проміняла.

Я змогла багато чому навчитися на місії та головне—я отримала дійсно сильне свідчення про те, що Бог—наш Небесний Батько, Який любить нас усіх без винятку. Ще я дізналася, що Він довіряє нам, молодим, важливу роботу—знайти овець, які заблукали, і допомогти їм отримати істину. У зв'язку з цим я б хотіла згадати один випадок.

Якось нам з напарницею зателефувала колишня зацікавлена Церквою і попросила, щоб старійшини благословили її хвору маму, яка не могла спокійно спати вже декілька днів. На той час я вже достатньо довго була на місії, і це не стало новиною для мене, що старійшини будуть благословляти когось. Але той випадок виявився особливим. Коли старійшини поклали свої руки на голову хворої, я неначе знову дізналася про те, що молоді місіонери мають таку ж саму владу священства, як і всі інші гідні брати у Церкві. Немає різниці скільки років носію священства, а головне те, що він поважає цю владу, яка є у нього від Бога.

До цього часу пам'ятаю своє почуття, яке народилося у моїй душі,

Марина Лукашова

коли я розплющила очі й подивилася на двох старійшин, які щойно промовили чудове благословення. Я неначе почула голос, який сказав: “Бачиш, ні вік, ні досвід не мають значення, але у них є влада від Бога, яка є особливою”. Усім, хто був у кімнаті в той момент, не хотілося порушувати тишу, яка панувала, але хотілося стояти і насолоджуватися тими миттями миру та благоговіння.

Трохи пізніше, у той самий день, у нас була можливість знову повернутися додому тієї жінки. Вона спала спокійно, як дитина, а її донька

висловила велику вдячність старійшинам за благословення. Тоді я також зрозуміла, що сила благословення залежить ще й від віри того, хто його отримує.

Я відчуваю вдячність до Небесного Батька за те, що Він надав мені таку чудову можливість служити саме в Українській Львівській місії. Я вдячна за те, що через прості ситуації, в яких я була, служачи на місії, Він навчив мене простих, але важливих принципів. Для мене місія виявилася тим часом, коли все, що я раніше знала зі Священних Писань, відкрилося мені по-новому, яскравіше, чіткіше, глибше. Обмірковуючи це, я зрозуміла, наскільки Батько любить нас усіх, “... що дав Сина Свого Однородженого ...” (Іван 3:16).

Небесний Батько пишається нами, коли ми робимо те, що відповідає Його заповідям, і плаче разом з нами, коли нам погано. Я знаю, що Він відновив свою істинну Церкву в наш час на цій Землі, щоб у кожного була можливість прийти до Нього й відчути радість, яка приходить через Спокуту Ісуса Христа. Я знаю, що коли ми служимо людям, Небесний Батько радіє, тому що у такі моменти ми можемо стати Його добрими руками і відповідями на молитви тих, у кого є проблеми. ■